

Zvláštní setkání, podivná slova

Hošťálková 17. 3. 2019

Písně: 84, 697, 470, 324, 611

Čtení Písma: 1.kn. Královská 19, 9 - 15a. 19 - 21

Text kázání: ev. Lukáše 9, 57 - 62

Milí bratři a sestry,

jde tu o dost zvláštní setkání, při kterém Pán Ježíš pověděl docela podivná slova. Podivná jsou proto, protože i On sám je zvláštní, podivný. Kolikrát jsme si už mysleli, že jej dobře známe a On nás vždy znovu překvapí a my si pak říkáme: „*Jak je jiný než my!*“.

Říká, že „*nemá, kde by složil hlavu*“, ale vždyť ho k sobě mnozí rádi zvali a přijímali jej do svého domu. A najednou tu slyšíme to zarážející Ježíšovo slovo: „*Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil*“. Proč to říká? Ježíš nemá žádné trvalé bydliště, nemá domov, v jehož bezpečí by odpočinul, protože je stále na cestě. V této souvislosti nás na to evangelista nápadně upozorňuje: „*Ježíš upjal svou mysl k cestě do Jeruzaléma*“, čteme ve verši 51, a hned nato „*vydali se na cestu*“. A pak znovu: „*když se ubírali cestou*“, verš 57. Ježíš je na cestě a cílem této cesty je „*zachránit lidi*“, verš 56. Tedy: Ježíš je na cestě za námi a za každým člověkem - to je to slavné evangelium.

V tomto Ježíši za námi přichází sám Bůh, sklání se k nám a hledá nás, své ztracené děti. A to je právě to, čemu evangelium říká Boží království. Proto tedy „*Syn člověka nemá, kde by hlavu složil*“, nikde nemá domov, nikde neodpočívá, protože za námi spěchá s Boží záchranou. Naše záchrana leží Bohu i Synu člověka na srdci tolik, že se zřídá i toho, na co si my děláme nárok a co dokonce není odepřeno ani zvířatům a ptákům. Taková je ta zachraňující Boží láska, nestrpí odkladu, nesnáší žádné prodlení, kdo má být zachráněn, ať je zachráněn co nejrychleji, i kdyby to mělo být v posledních končinách světa. Dost se už lidé natrpěli bez Boha, bez naděje a bez lásky.

Rozumíme my této Boží cestě za námi, ke které „*Ježíš upnul svou mysl*“? Rozumíme cestě, po které spěchá do Jeruzaléma, aby nás zde svou smrtí a svým vzkříšením zachránil? Ti tři, kteří jsou vlastně našimi zástupci v rozhovoru s Pánem Ježíšem tomu nerozumí. Ten první sice plane nadšením a slibuje, že „*bude Ježíše následovat, kamkoli půjde*“, ale netuší, že následovat Ježíše, znamená být neustále na cestách a v nebezpečí - vzpomeňme na apoštola Pavla. Cesta za Ježíšem je nepřetržitý pohyb a vysilující práce, ruce stále na pluhu a stále kupředu. Ten - pro Ježíše a jeho cestu - nadšený muž se zřejmě putování a práce nebojí. I my dovedeme nasadit všechny síly, když je to potřeba. Dokážeme podstoupit i nebezpečí. Ale všichni přitom počítáme s tím, že si po namáhavé práci odpočineme a že nebezpečí služby bude vystřídáno bezpečím domova. Ano, domov to je to místo, kde konečně můžeme složit hlavu, kde se můžeme ukrýt před těmi, kdo si na nás dělají nárok. Domov, to je útočiště, bez kterého si nedovedeme svůj život představit, bez kterého se nedá lidsky žít.

Jestliže Ježíš takto otrásá naši touhou po domově, pak před tím stojíme ohromeni a zaraženi. Ale je to správné a potřebné, protože příchod Božího království, to je opravdu ohromující událost! Jistě se můžeme ptát: „*Je Ježíš skutečně proti domovu?*“ Evangelium říká: „*Ježíš je pro Boží království*“, jemu je cele oddán, Boží království přichází v něm. V Ježíši Kristu k nám přichází zachraňující Boží láska, aby všichni ti co domov mají i ti, co ho nemají, našli své útočiště a svůj pravý domov v Bohu. Ti, kdo Ježíši uvěřili a kdo jej následují, ti už v Bohu svou skrýš mají. Ti už nemusí svůj lidský domov považovat za nejvyšší hodnotu a střed svého života. Nemusí se v něm před všemi uzavírat a proti všem jej bránit. Dveře jejich domovů navíc ještě mohou zůstat otevřené pro všechny osamocené, pro ty, kdo svůj domov ještě nenašli, nebo jej už zase ztratili, i pro ty, kdo sice domov - často nádherně zařízený - mají, ale trpí jeho prázdnotou.

Jak se rozhodl ten první muž nevíme. Evangelium o tom mlčí. Rozhodující je, jak se rozhodneme my - jestli ve víře v Ježíše Krista přijmeme v Bohu své útočiště a jestli to od základu promění náš život i náš lidský domov. Jestli nám naše soukromí a všechno to, co k našemu lidskému domovu patří, a čeho si tak velmi vážíme, už nebude překážkou na cestě za Ježíšem a za lidmi, které on přišel zachránit.

Dostáváme se k druhému muži. Toho Ježíš sám vyzývá k následování. Prokazuje mu svým pozváním službu lásky, protože ten člověk je velmi zarmoucený: zemřel mu otec. Truchlit nad mrtvým, postarat se o rozloučení, rozdělit se o dědictví, to jsou dodnes starosti těch, kterým někdo zemřel. Jsou tu starosti, povinnosti, kterým musí pro tuto chvíli vše ostatní ustoupit. Proto: „***Dovol mi, Pane, abych šel nejprve pochovat svého otce***“. Odpověď, kterou mu Ježíš dá, je velmi zarážející: „***Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé!***“. Jako bychom byli obklopeni nějakou temnotou. Všechny ty naše pohřební starosti, všechnen náš zármutek a oplakávání bez naděje, to je opravdu temnota, temnota smrti. Není v tom život, ani naděje, nebo světlo.

„*Ale ty, když se hlásíš do Ježíšova následování, pak se tím nezabývej, nedělej to tak.*“ Ježíš pro tebe ví o něčem neskonale lepším: „***Ale ty jdi a všude zvěstuj Boží království!***“. Všude, i na tom pohřbu otce, a na všech jiných místech se mají lidé od tebe dozvědět o tom, že přišlo Boží království, že skončila vláda smrti, že do všech temnot umírání a posledního loučení už proniká světlo: Přišel přece ten, který vzal smrt - i naši smrt - na sebe, zemřel za nás a pro nás vstal, zvítězil nad smrtí. Tak jdi a všude to zvěstuj, ať se to všichni dozví. Dosud všichni znají jen tu starou, bezútěšnou pravdu, že všichni musíme zemřít. Tak ať už konečně také poznají tu novou, vítěznou pravdu, že Kristus vstal z mrtvých a že všichni můžeme mít naději v Bohu, že bude vzkříšení z mrtvých. Všude zvěstuj Boží království. Každý pravý Ježíšův následovník může a má sebe i všechny ostatní zarmoucené touto zvěstí těšit, to je to nejlepší, co může udělat.

Také ten třetí muž je plný odhodlání: „***Budu tě následovat, Pane***“. Osoba Pána Ježíše, jeho cesta a zvěst, budou vždy přitahovat ty, kteří už poznali všechnu prázdnotu svého snažení a marnost života bez Krista. I dnes Ježíš přitahuje ty, kteří mnoho mají, mnoho poznali a prožili a přece se nemají k čemu upnout, komu se oddat, za kým jít.

Ten náš třetí představitel na této cestě Ježíše žádá o dovolení, „*aby se mohl rozloučit se svou rodinou*“. A zase mu to Ježíš nedovolí. Když si připomeneme slova z 1.knihy Královské 19-té kapitoly, tam to přece Eliáš svému žákovi Elizeovi dovolil, aby „*nejprve políbil svého otce i matku*“ a teprve pak následoval svého nového pána. Je snad Ježíš tvrdší než Eliáš? Je mu lhostejný vztah syna k otci a matce? Určitě ne! Ježíš není tvrdší, je pouze jiný, protože i chvíle je jiná. V tuto chvíli tu už je to, co tu

nikdy nebylo: přišlo Boží království. Záchrana v Boží lásce je na cestě ke všem lidem. To je teď to nejdůležitější. Proto už neplatí: „*nejprve se rozloučit s rodinou a na prvním místě se věnovat rodině*“. Teď platí: „**Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a vše ostatní vám bude přidáno!**“. I ta rodina a vzájemná láska v ní - i to vám bude přidáno.

A když toto pořadí nezachováme? Pak nejsme způsobilí pro království Boží. Ještě jsme nebyli tou zachraňující Boží láskou natolik uchváteni a osvobozeni, abychom Božímu království a následování Ježíše dali přednost před vším. Kdyby nás tu Ježíš nezastavil, kdyby nás přijal k následování s tím naším starým pořadím - nejprve rodina a pak Boží království - pak bychom stejně nebyli k ničemu způsobilí. Možná jsme se i my s bolestí přesvědčili, že ti, kteří si pěstovali ideál krásné rodiny na prvním místě, ztratili brzy úctu nejen ke Slovu Božímu a ochotu ke službě Bohu, ale také celou rodinnou soudržnost. Toto bloudění má Pán Ježíš na mysli, když říká to své: „**Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není mne hoden**“. Toto „*ohlížení se nazpět*“ nám Ježíš nemůže dovolit, protože pak bychom byli a zůstali nezpůsobilí pro Boží království, pro misijní poslání až do posledních končin země a pro službu všem lidem, strádajícím bez Boží lásky.

Duch svatý nám chce otevírat oči pro misijní poslání církve i každého křesťana. Toto Kristovo evangelium potřebujeme dobře slyšet. Možná nám rozbíjí naše zbožné ideály a zraňuje naše city. Ale současně nás osvobozuje a dává nám odvahu, abychom „*upnuli svou mysl k Ježíšově cestě*“ a abychom za ním, po této vyšlapané cestě, šli ke všem lidem a všude zvěstovali Boží království. Tam, kde měla v životě člověka první místo úcta ke Kristu a jeho evangeliu, ke službě jeho zvěstování, tam bylo také vždy dost lásky a soudržnosti mezi členy rodiny a nejen rodiny, ale i v širším příbuzenstvu.

Neohlížejte se proto zpět. Tam není nic, co by nám mohlo pomoci z našeho přítomného trápení. „*Položme ruce na pluh a dívejme se kupředu*“ k přicházejícímu Božímu království, k přicházejícímu Pánu. V něm je pomoc a záchrana pro nás i všechny lidi. Jen v něm je ta „**cesta, pravda i život**“.

Amen.